

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 31S/95/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200276
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Brniaková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5020200276.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Brniakovej a členiek senátu Mgr. Silvie Tisovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: J. Z. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom X. XX/XX, XXX XX M., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Dukelská štvrť 941/10, 018 41 Dubnica nad Váhom, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina, so sídlom P. O. Hviezdoslava 6, 010 01 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo spisu: KaZA/17713/2020, ČRZ: 81673/2020 zo dňa 20.07.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Žiline žalobu **z a m i e t a** .

II. Žalobcovi a žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

1. Žalovaný rozhodnutím Číslo spisu: KaZA/17713/2020, ČRZ: 81673/2020 zo dňa 20.07.2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 10 ods. 7 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej len „zákon o právnej pomoci“) v spojení so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „Správny poriadok“) a v spojení s organizačným poriadkom Centra právnej pomoci odmietol opätovne priznať nárok žiadateľovi - žalobcovi v právnej veci o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy.

Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žiadosťou zo dňa 26.06.2020 doplnenou 15.07.2020 požiadal o poskytnutie právnej pomoci v právnej veci o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy voči 1/ Slovenskej republike, 2/ Nemocnici pre odsúdených a obvinených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Trenčíne, 3/ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava, 4/ Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže v Bratislave.

Žalovaný uviedol, že žalobca prvýkrát požiadal o poskytnutie právnej pomoci dňa 19.08.2019 v totožnej právnej veci, ktorej žiadosti žalovaný vyhovel rozhodnutím sp. zn. KaZA/25897/2019, ČRZ: 132619/2019 (ďalej aj „prvé rozhodnutie o právnej pomoci“), a to vrátane spísania návrhu na začatie konania a určil na jeho právne zastupovanie advokátku Mgr. R. F. so sídlom v Z., J. námestie XX. D. 19.09.2019 žiadateľ doručil žalovanému „Späťvzatie žiadostí o poskytnutie právnej pomoci“ zo dňa 17.09.2019 (ďalej aj „Späťvzatie“), v ktorej oznámil, že výslovne berie späť všetky svoje žiadosti o poskytnutie právnej pomoci, s výnimkou troch žiadostí zaevidovaných u žalovaného pod sp. zn. KaZA/27931/2019, 11565/2017 a 18110/2019. Vzhľadom k tomu žalovaný dňa 04.10.2019 vydal rozhodnutie o odňatí nároku na poskytnutie právnej pomoci.

Žalovaný poukázal na to, že podľa § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci má možnosť odmietnuť opätovne priznať nárok na poskytnutie právnej pomoci, ak už bola raz priznaná a došlo k jej odňatiu, prípadne ak osoba bezdôvodne zavinila zastavenie konania. Žalovaný preto vyzval žiadateľa, aby uviedol dôvody, pre ktoré opätovne žiada o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v totožnej právnej veci. Žalobca ako dôvod uviedol, že zabezpečil nový dôkaz (vyšetrovací spis ČVS: ORP-782/IL-TN-2019), na základe ktorého možno predpokladať úspech v spore, a teda nejde o zjavné bezúspešné uplatňovanie práva. Žalovaný si vyžiadal kópiu žaloby spolu s prílohami, pričom zistil, že žalobca doplnil do súdneho spisu aj vyššie uvedený nový dôkaz dňa 02.12.2019. Na tlačive pre oslobodenie od súdnych poplatkov žalobca uviedol, že je vyštudovaný v odbore právo.

Žalovaný ďalej uviedol, že vyššie uvedený spor nepatrí medzi také spory, v ktorých by sa vyžadovalo zastúpenie advokátom podľa § 90 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom spor z ochrany osobnosti je zaradený do kategórie bez možnosti laického zastúpenia podľa § 90 CSP; to neplatí, ak je zástupcom osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Keďže žalobca takéto vzdelanie nadobudol a z podaní adresovaných súdu vyplýva, že je v tejto právnej oblasti zorientovaný, má dostatočné právne vedomosti, aby mohol riadne uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy, a teda nehrozí mu závažná ujma na jeho základných právach.

Žalovaný poukázal na to, že práve žalobca bez relevantného dôvodu v minulosti zobral svoju žiadosť späť a zavinil tak odňatie poskytovania právnej pomoci, čo opodstatňuje aplikáciu ust. § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci.

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom doručenia žalobcovi t. j. 22.07.2020.

2. Včas podanou správnou žalobou zo dňa 27.07.2020 žalobca žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobu odôvodnil nasledovnými žalobnými bodmi:

1/ Podľa žalobcu z pohľadu priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci je irelevantné, či ide o súdny spor, v ktorom sa vyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom alebo ide o spor bez povinnosti zastúpenia advokátom, resp. bez možnosti laického zastúpenia. Optikou žalovaného by bolo možné priznať právnu pomoc len vtedy, ak ide o spor s povinným zastúpením advokátom (§ 90 CSP). Takúto argumentáciu žalobca považoval za zjavne svojvoľnú, právne bezvýznamnú a samoučelnú nad rámec zákona o právnej pomoci.

Aj argumentácia ust. § 91 CSP o vylúčení možnosti laického zastúpenia je svojvoľná, nesprávna a irelevantná, keďže právnické vzdelanie sa vyžaduje od osoby zástupcu, a nie od žalobcu resp. žalovaného, pričom on v konaní v spore z ochrany osobnosti vedenom pred Okresným súdom Trenčín pod sp. z. 21C/18/2019 je žalobcom. Z tohto dôvodu je irelevantné, či žalobca má alebo nemá právnické vzdelanie druhého stupňa. Aj v prípade čisto teoretického pripustenia, že prípadné právnické vzdelanie žalobcu ho vylučuje z možnosti poskytnutia právnej pomoci, považoval žalobca takýto postup žalovaného za svojvoľný, ak by mal tento posudzovať jeho právnu erudovanosť na základe podaní adresovaných súdu. Takáto kompetencia a procesný postup žalovanému nepatrí. Navyše uvedenú okolnosť nemá žalovaný skutkovo podloženú, a teda náležite zistenú.

2/ Za celkom zjavne svojvoľné a aj neodôvodnené považoval žalobca skutkový záver žalovaného, podľa ktorého žalobca bez relevantného dôvodu v minulosti zobral späť svoju žiadosť a zavinil tak odňatie poskytovania právnej pomoci. Žalovaný neuviedol jediný argument, prečo neakceptoval nim uvedené dôvody späťvzatia pôvodnej žiadosti. Žalobca na výzvu žalovaného uviedol, že v čase podania žiadosti mal jediný dôkaz o nosičstve vírusu hepatitídy typu C (ďalej aj len „HCV“), a to výpoveď podozrivého lekára J.. G. M., ktorý vedel o „anti-HCV pozitívite“ kuchárov/mäsiarov v kuchyni odsúdených. Keďže neskôr žalobca zistil, že pojem „anti-HCV pozitívita“ ešte sám o sebe neznamená, že dotyčná osoba trpí vírusovým zápalom pečene, bolo zrejmé, že žalobca nemal žiadny dôkaz o svojom ohrození vírusom HCV. Za daných okolností by išlo o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva a zbytočne začatý spor s nulovou šancou na úspech voči štátu. Až v dobe po späťvzatí žiadosti získal žalobca trestný spis, v ktorom sa nachádzal rozhodný dôkaz, a síce HCV RNA pozitívny test jednej z dotknutých osôb preukazujúci nosičstvo vírusu HCV v krvi, a teda, že dotknuté osoby neboli len „anti-HCV pozitívne“ (zvýšené protilátky v krvi, inak zdravé) a dotyčný lekár klamal. Keďže k týmto okolnostiam sa žalovaný nevyjadril, rozhodnutie považoval žalobca za nepreskúmateľné pre absenciu odôvodnenia.

3/ Žalovaný si nevytvoril dostatočný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. Ak žalovaný tvrdí, že žalobca zobral späť svoju žiadosť bez relevantného dôvodu, je to v rozpore s obsahom spisu. Ak to nebolo

relevantné, mal to žalovaný vyargumentovať. Následná aplikácia § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci bola teda podľa žalobcu nesprávna.

4/ Rozhodnutie žalovaného bolo zjavne predčasné a svojvoľné, navyše žalovaný za negatívnu podmienku poskytnutia právnej pomoci zaviedol právnické vzdelanie. Žalovaný sa mal zamerať na dokazovanie skutočnosti, či zo strany žalobcu išlo alebo nešlo o bezdôvodné späťvzatie žiadosti majúce za následok bezdôvodné zavinenie zastavenia konania, ku ktorej skutkovej okolnosti žalovaný neuviedol takmer nič. Žalovaným uvedený popis argumentácie žalobcu: „Žiadateľ ako dôvod uviedol, že zabezpečil nový dôkaz (vyšetrovací spis ČVS: ORP-782/IL-TN-2019), na základe ktorého možno predpokladať úspech v spore, a teda nejde o zjavné bezúspešné uplatňovanie práva.“, nezodpovedá skutočnému obsahu jeho žiadosti a nemožno z neho vyťažiť relevantný dôvod späťvzatia žiadosti. Rozhodnou skutkovou okolnosťou, ktorú mal žalovaný vyhodnotiť a preveriť, je otázka, či je naozaj rozdiel medzi pojmami „anti-HCV pozitivita“ a „HCV RNA reaktivita“. Ak by to žalovaný urobil, nespochybniteľne by zistil, že iba osoby HCV RNA pozitívne sú skutočne aktuálne infikované vírusom HCV spôsobujúcim zápal pečene.

Žalobca mal za to, že sa správa zodpovedne voči žalovanému, keď vzal späť žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v dobe, keď jediným dôkazom v danom čase bola iba sporná výpoveď podozrivého lekára o existencii „anti-HCV pozitivita“ vyšetrovaných osôb, ktorá okolnosť nie je dôkazom, že tieto osoby boli infikované HCV vírusom v čase vystavovania zdravotných preukazov na práce v potravinárstve.

Z vyšetrovacieho spisu žalobca zistil, že jedna osoba bola v čase vystavenia zdravotného preukazu osobou vylučujúcou choroboplodné organizmy, a teda nesmela vykonávať epidemiologicky závažné činnosti podľa § 20 ods. 1, ods. 2 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z.

Za daných okolností sa pravdepodobnosť úspechu v spore na ochranu osobnosti radikálne zvýšila, čo bol dôvod pre žalobcu na podanie žaloby a opätovné požiadanie o poskytnutie právnej pomoci.

5/ Žalobca ďalej poukázal na to, že je vo výkone trestu odňatia slobody, a preto nemôže efektívne uplatňovať svoje návrhy, čo mu znemožňuje napríklad aj Okresný súd Trenčín odmietajúci vyhotoviť fotokópie zo spisu s odôvodnením, že ide o jeho podania. Už to, že je žalobca väzeň je okolnosťou, ktorá predpokladá nemožnosť náležite sa zastupovať sám, aj keď je právne vzdelaný.

3. Žalovaný sa k správnej žalobe vyjadril podaním zo dňa 09.05.2022.

Žalovaný uviedol, že spor o ochranu osobnosti je zaradený do kategórie sporov bez možnosti laického zastúpenia podľa § 91 CSP, avšak to neplatí, ak je zástupcom osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, pričom žalobca má právnické vzdelanie. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalobcu, že by žalovaný svojvoľne nepriznal právnu pomoc len z dôvodu, že nejde o spor podľa ust. § 90 CSP, kedy je povinné zastúpenie advokátom. Strana sporu v niektorom z typov konania uvedených v § 91 CSP má dve možnosti - buď nebude zastúpená vôbec alebo bude zastúpená právnikom s ukončeným vysokoškolským vzdelaním druhého stupňa, ktorý však nemusí byť advokátom. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný nemá skutkovo podloženú resp. náležite zistenú skutočnosť, že žalobca má naozaj vysokoškolské vzdelanie v obore právo, žalovaný uviedol, že v administratívnom spise KaZA/7388/2022 na č. l. 31-36 sa nachádza kópia Tlačiva pre dokladovanie pomerov strany konania, ktorá navrhuje, aby jej bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov zo dňa 10.10.2019. Toto tlačivo vyplnil žalobca, pričom v bode 2.1.1 uviedol, že je vyučený v odbore právo. Žalovaný poukázal na to, že neoddeliteľnou súčasťou tohto tlačiva je taktiež bod 10., a to čestné vyhlásenie o pravdivosti a úplnosti údajov, ktorým žalobca v prvej vete čestne vyhlásil, že všetky skutočnosti ním uvedené sú pravdivé. Túto okolnosť mal žalovaný preukázanú aj zo spisu sp. zn. KaZA/17713/2020, v ktorom v podaní zo dňa 05.08.2020 označenom ako „I. Doplnenie žiadosti na základe výzvy centra, II. Sťažnosť na svojvoľný postup centra“ na strane 3 taktiež uviedol skutočnosť, že má právnické vzdelanie. Žalovaný vychádzal aj z obsahu a formy jednotlivých podaní žalobcu, ktoré preukazujú skutočnosť, že tento je v právnej oblasti dostatočne zorientovaný.

Žalovaný s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 6 zákona o právnej pomoci uviedol, že a contrario nie je jeho povinnosťou opätovne priznať poskytnutie právnej pomoci. Toto ustanovenie poskytuje žalovanému ako správnejmu orgánu priestor správnej úvahy, ktorú správny súd nemá kompetenciu skúmať (§ 27 ods. 2 SSP), pričom ako taká bola v napadnutom rozhodnutí v dostatočnom rozsahu odôvodnená. Žalovaný využil možnosť správnej úvahy a jej použitie náležite odôvodnil.

Ďalej žalovaný poukázal na to, že v spise sp. zn. KaZA/25894/2019, v ktorom rozhodoval o prvej žiadosti o poskytnutie právnej pomoci, sa pod č. l. 55 nachádza Späťvzatie žiadostí o poskytnutie právnej pomoci zo dňa 17.09.2019. Z tohto nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by sa dala označiť ako dôvodné

späťvzatie žiadosti a následne zastavenie konania bez zavinenia žiadateľa. Naopak späťvzatie žalobcu neobsahovalo žiaden konkrétny dôvod.

Žalovaný považoval za irelevantné keď žalobca teraz uvádza dôvody svojho späťvzatia pôvodnej žiadosti, nakoľko v danom čase ich žalovanému neoznámil, a preto v tom čase nebolo zrejmé, či sú opodstatnené alebo nie.

Žalobca teda zámerne vyvolal stav, kedy najprv požiadal o poskytnutie právnej pomoci a následne bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu si svoj úmysel rozmyslel. Z pohľadu žalovaného ide o pokus žalobcu opätovne žiadať o právnu pomoc, keď zase zmenil názor, čomu sa § 10 ods. 6 snaží zabrániť. Na základe uvedeného navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

4. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca replikou zo dňa 29.09.2022. Podľa žalobcu argumentácia žalovaného vo vyjadrení je právne bezvýznamná a neospravedlňuje jeho nesprávny postup pri nepriznaní právnej pomoci. V žiadnej právnej úprave nie je daný príkaz nepriznať právnu pomoc, ak žiadateľ je absolventom právnickej fakulty, a teda žalovaný nemá zákonom priznanú možnosť voľnej úvahy, v rámci ktorej by pri rozhodovaní o priznaní nároku na právnu pomoc mohol posudzovať schopnosť žiadateľa viesť súdne konanie samostatne. V prejednávanej veci podľa žalobcu žalovaný svojvoľne vytvoril nový predpoklad pre priznanie právnej pomoci, podľa ktorého žiadateľ má právo na advokáta iba vtedy, ak sám nie je schopný sa zastupovať v súdnom konaní pre nedostatok právnych vedomostí. Žalobca nerozumel argumentácii žalovaného poukazujúcej na § 91 CSP, ktoré nerieši povinné právne zastúpenie advokátom či inou osobou s právnym vzdelaním, ale to, že ak sa strana rozhodne pre zastúpenie a ak si nezvolí advokáta, táto iná osoba musí mať právne vzdelanie. Ak žalovaný skúmal právne vzdelanie žalobcu cez ust. § 91 CSP, tak to bol zjavný exces právnej logiky, pretože v spore na ochranu osobnosti sa žalobca môže zastupovať sám aj bez právneho vzdelania. Takouto optikou žalovaného možno odmietnuť právnu pomoc komukoľvek, ak ide o spor neuvedený v § 90 CSP a ak žalovaný usúdi, že žiadateľ sa dokáže zastupovať sám.

Za arbitrárny považoval žalobca postup žalovaného, ak ďalej skúmal samotnú žalobu a či sa žalobca v danej právnej problematike náležite orientuje. Podľa názoru žalobcu v prípade popierania vyššie uvedeného je potrebné napadnuté rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné a jeho argumentáciu za postrádajúcu akúkoľvek právnu či formálnu logiku.

Tvrdenie žalovaného, ktorým tento s odkazom na ust. § 10 ods. 6 zákona o právnej pomoci uviedol, že nemá povinnosť opätovne právnu pomoc priznať, tak toto ustanovenie sa týka možnosti žiadateľa opätovne požiadať o poskytnutie právnej pomoci v tej istej veci, ak odpadnú dôvody nepriznania nároku. A preto žalovaný z tohto ustanovenia nemohol vyvodiť voľnú úvahu či žiadateľovi prizná nárok na poskytnutie právnej pomoci aj keď spĺňa podmienky. Podľa žalobcu ide o logický nezmysel.

Za svojvoľné prima facie považoval žalobca argumentáciu žalovaného, podľa ktorej dôvody žalobcu pre späťvzatie pôvodnej žiadosti o priznanie právnej pomoci nie sú relevantné, lebo neboli uvedené v oznámení o späťvzati žiadosti, ale až v konaní o opätovnej žiadosti. Podľa žalobcu pri späťvzati žiadosti je irelevantné z akého dôvodu sa tak deje, ale bezdôvodnosť zavinenia zastavenia konania sa materializuje až v prípadnom konaní žalovaného o opätovnej žiadosti žiadateľa v tej istej veci. Až v tomto momente sa podľa názoru žalobcu majú skúmať dôvody a relevantným je len to, či pôvodné späťvzatie žiadosti a následné zastavenie konania bolo alebo nebolo bezdôvodne zavinené osobou žalobcu. Tvrdenia žalovaného žalobca označil za formalizmus toho najhrubšieho zrna. Postup žalovaného spočíva len v kladení prekážok a obštrukcií žalobcovi a vybavovanie jeho žiadosti sa degraduje na vyhľadávanie zámienok a domnelých chýb. Zámerom zákonodarcu bolo poskytnúť žiadateľom skutočnú, a nie iluzórnu právnu pomoc. Podľa žalobcu boli dôvody späťvzatia a opätovnej žiadosti dostatočne relevantné a spoľahlivo preukazujúce, že z jeho strany nešlo o bezdôvodné zavinenie zastavenia konania, pričom žalovaný sa týmito dôvodmi nezaoberal.

Žalobca v závere poukázal, že konanie vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21C/18/2019 je v štádiu, keď nie sú zrealizované ešte ani len vyjadrenia k žalobe.

5. Žalovaný na repliku žalobcu duplikou nereagoval.

6. Správny súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania za splnenia podmienok podľa § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a pri skonštatovaní absencie existencie dôvodu nariadenia pojednávania podľa § 107 ods. 1 písm. a) až e) SSP za splnenia podmienok podľa § 137 ods. 4 SSP na termíne určenom na deň 21.12.2022 správny súd verejne vo veci vyhlásil rozsudok.

7. Krajský súd v Žiline preskúmal napadnuté rozhodnutie ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu v zmysle § 177 a nasl. SSP v medziach žalobných bodov (§ 134 ods. 1, § 183 SSP), pričom zistil, že napadnuté rozhodnutie je zákonné, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol z nasledovných dôvodov:

8. Z administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že žiadosťou doručenou žalovanému dňa 26.06.2020 žalobca požiadal o právnu pomoc a zastupovanie v rámci súdneho konania prebiehajúceho na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21C/18/2019 o ochranu osobnosti (zásah do práva na ochranu zdravia) a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 Eur. Žalobu v uvedenej veci zdôvodnil tým, že ako študent v odbore mäsiarstvo v Ústave na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len ÚVTOS) a Ústave na výkon väzby (ďalej len ÚVV) v Ilave vykonával prax v kuchyni odsúdených, pričom dvaja spolužiaci (mäsiari) a rovnako aj ďalší dvaja pomocní kuchári boli osoby choré na hepatitídu typu C (ďalej len „HCV“), teda pri spracovaní mäsa bol žalobca vystavený expozícii vírusom HCV a jeho zdravie bolo ohrozené po dlhší čas. Žiadosť tiež odôvodnil tým, že Okresný súd Trenčín mu nevyhotovil kópiu spisu a od počiatku porušuje jeho procesné práva; tiež navrhol, aby mu bol ustanovený advokát s medicínskym vzdelaním.

Súčasťou spisu sú potvrdenia o príjme zamestnanca vrátane rozúčtovania pracovnej odmeny za obdobie od 05/2019 do 04/2020, rozhodnutie žalovaného Číslo spisu: KaZA/25897/2019, ČRZ: 132619/2019 zo dňa 09.09.2019 o priznaní nároku na poskytovanie právnej pomoci žalobcovi a určení advokáta J. R. F. ako aj rozhodnutie žalovaného Číslo spisu: KaZA/25897/2019, ČRZ: 145446/2019 zo dňa 04.10.2019, ktorým bola táto právna pomoc odňatá na základe Späťvzatia žiadostí o poskytnutie právnej pomoci zo dňa 17.09.2019.

Žalovaný podaním zo dňa 03.07.2020 vyžiadal od Okresného súdu Trenčín kópiu žaloby s prílohami a prípadné vyjadrenia k žalobe. Okresný súd Trenčín zaslal žalovanému kópiu žaloby z 10.10.2019, tlačiva pre dokladovanie pomerov pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, odpoveď na žiadosť Strednej odbornej školy, Pruské 294 zo dňa 23.10.2017, ktorým bolo vyhovené žiadosti žalobcu zo dňa 19.10.2017 a v školskom roku 2017/2018 ukončené štúdium v učebnom odbore 2954 H mäsiar dňom 20.10.2017, uznesenie Úradu inšpekčnej služby, útvar inšpekcie, odbor inšpekčnej služby Stred, so sídlom v Banskej Bystrici pod ČVS: UIS-235/0-OISS-2019 zo dňa 29.07.2019, ktorým podľa § 197 ods. 1 písm. d) trestného poriadku bola odmietnutá vec - podozrenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na základe oznámenia žalobcu a doplnenie procesného útoku zo dňa 02.12.2019.

Následne rozhodnutím Číslo spisu: KaZA/17713/2020, ČRZ: 76645/2020 zo dňa 06.07.2020 žalovaný rozhodol o prerušení konania a vyzval žalobcu, aby odstránil nedostatky žiadosti a uviedol dôvody, pre ktoré žiada o opätovné priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v totožnej právnej veci. Žalobca žiadosť doplnil podaním doručeným žalovanému dňa 15.07.2020.

Následne administratívne konanie pokračovalo vydaním napadnutého rozhodnutia.

Okrem uvedeného administratívny spis obsahuje aj žiadosť žalobcu o vyhotovenie fotokópie časti spisu z 27.07.2020, reakciu žalovaného z 30.07.2020 na uvedenú žiadosť ako aj opätovnú výzvu na zhotovenie kópií a sťažnosť na svojvoľný postup právničky žalovaného doručený žalovanému 10.08.2020.

9. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

Podľa § 1 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. účinného ku dňu právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, t. j. 22.07.2020 (ďalej len „zákon o právnej pomoci“), účelom tohto zákona je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, v konaniach o oddĺžení podľa osobitného predpisu, v azylových veciach, v konaní o administratívnom vyhostení, v konaní o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny alebo v konaní o zaistení žiadateľa o udelenie azylu podľa osobitného predpisu, oznamovateľom kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti (ďalej len "protispoločenská činnosť") alebo osobe, voči ktorej bola pozastavená účinnosť

pracovnoprávneho úkonu podľa osobitného predpisu, a prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov.

Podľa § 6 zákona o právnej pomoci - Podmienky na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti

(1) Fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom 2) a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,

b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a

c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

(2) Podmienky na poskytnutie právnej pomoci podľa odseku 1 písm. a) a b) musí fyzická osoba spĺňať počas celého trvania poskytovania právnej pomoci bez finančnej účasti.

Podľa § 14 zákona o právnej pomoci - Odňatie poskytovania právnej pomoci:

(1) Centrum rozhodne o odňatí poskytovania právnej pomoci, ak

a) oprávnená osoba neposkytuje centru, určenému advokátovi alebo mediátorovi potrebnú súčinnosť,

b) sa v priebehu poskytovania právnej pomoci zistí, že oprávnená osoba sa nenachádza v materiálnej núdzi; ustanovenie § 6b tým nie je dotknuté,

c) oprávnená osoba do troch mesiacov od vydania právoplatného rozhodnutia o priznaní nároku na poskytovanie právnej pomoci neuzavrie s centrom alebo určeným advokátom dohodu, alebo s určeným mediátorom dohodu o začatí mediácie, alebo neudelí plnomocenstvo centru alebo určenému advokátovi a nejde o prípad preukázanej nečinnosti advokáta alebo jeho vzťahu k protistrane,

d) vyjde najavo, že nárok na poskytovanie právnej pomoci sa žiadateľovi priznal na základe nepravdivých alebo neúplných údajov alebo

e) oprávnená osoba nevyhovie výzve podľa § 13 ods. 3.

(2) Proti rozhodnutiu o odňatí poskytovania právnej pomoci nie je možné podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu o odňatí poskytovania právnej pomoci je možné podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 10 zákona o právnej pomoci:

(1) Konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci (ďalej len „konanie“) sa začína podaním písomnej žiadosti doloženej dokladmi preukazujúcimi skutočnosť uvedené v žiadosti, ktorú podáva žiadateľ na tlačive. Doklady preukazujúce, že sa žiadateľ nachádza v stave materiálnej núdže, nesmú byť staršie ako tri mesiace. Žiadosť musí obsahovať meno a priezvisko žiadateľa, jeho trvalý alebo prechodný pobyt a rodné číslo. Na výzvu centra žiadateľ doplní v primeranej lehote určenej centrom ďalšie údaje a doklady týkajúce sa skutočností rozhodujúcich na posúdenie nároku na poskytnutie právnej pomoci, ktorá nesmie byť kratšia ako desať dní; centrum podľa možnosti zabezpečí doklady a iné potrebné údaje, ktorými disponujú štátne orgány, obce, notári a iné právnické osoby a fyzické osoby povinné poskytovať súčinnosť podľa tohto zákona.

(2) Účastníkom konania je žiadateľ.

(3) Žiadosť sa podáva v kancelárii centra príslušnej podľa miesta trvalého alebo prechodného pobytu žiadateľa.

(4) Žiadateľ je povinný uviesť v žiadosti a pri predbežnej konzultácii úplné a pravdivé údaje.

(5) Centrum rozhodne o žiadosti do 30 dní od doručenia žiadosti, ktorá spĺňa náležitosti podľa odseku 1; túto lehotu nemožno predĺžiť. Proti rozhodnutiu o nároku na poskytnutie právnej pomoci nie je možné podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.

(6) Rozhodnutie, ktorým sa nepriznáva nárok na poskytnutie právnej pomoci, okrem náležitostí podľa osobitného predpisu musí obsahovať aj poučenie, že ak odpadnú dôvody nepriznania nároku na poskytnutie právnej pomoci, môže žiadateľ v tej istej veci podať žiadosť opätovne.

(7) Ak v dôsledku neposkytnutia súčinnosti oprávnenej osoby alebo priznania nároku na právnu pomoc na základe nepravdivých alebo neúplných údajov bolo oprávnenej osobe rozhodnutím centra odňaté poskytovanie právnej pomoci alebo ak oprávnená osoba bezdôvodne zavinila zastavenie konania, centrum môže z týchto dôvodov rozhodnutím odmietnuť opätovne priznať nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o právnej pomoci, na konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci a o súvisiacich nárokoch podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. 16)

16) Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

10. V prvom rade správny súd konštatuje, že v prejednávanej veci je predmetom prieskumu rozhodnutie vydané na základe zákonom povolenej správnej úvahy. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 8Sžk/3/2020 zo dňa 18.06.2020, podľa ktorých:

„... pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy preskúma súd iba či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 27 ods. 2 SSP).

Ustanovenie § 27 ods. 2 SSP nadväzuje na predchádzajúce znenie § 245 ods. 2 OSP (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - poznámka správneho súdu). Oproti nemu však rozširuje dosah týkajúci sa súdneho prieskumu súvisiaceho so správnu úvahou aj na opatrenia a iný zásah orgánu verejnej správy. Podstatou § 27 ods. 2 je „ustanovenie medzí“ pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu vydaného alebo uskutočneného na základe správnej úvahy. Za správnu úvahu je pritom potrebné pokladať „autonómne pásmo“, v rámci ktorého sa orgán verejnej správy pohybuje v administratívnom konaní, resp. pri výkone verejnej správy. Inak povedané, správna úvaha umožňuje orgánu verejnej správy, aby si v rámci určitého právneho priestoru a podľa možností vybral tú cestu, ktorú považuje za najefektívnejšiu, pre úpravu príslušných právnych vzťahov rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom. Správna úvaha je pritom typickým manévrovacím prostriedkom orgánu verejnej správy pri realizácii exekutívnej moci v štáte. Je totiž výlučným oprávnením orgánov výkonnej moci, medzi ktoré patria aj orgány verejnej správy, aby v rámci normatívne určených mantinelov pri svojej verejnosprávnej pôsobnosti rozhodli alebo upravili určitú vec. Len výnimočne totiž právny poriadok spája výkon verejnej správy s takým postupom, pri ktorom je určitý stav spojený s jediným právnym riešením bez možnosti výberu. Takáto normatívna úprava totiž neguje aj samotné rozhodovacie oprávnenia orgánov verejnej správy, pretože ich odbornú právnu i metaprávnu spôsobilosť posúva do podoby „akéhosi právneho automatu“, ktorý zadané vstupné údaje mechanicky bez akejkoľvek myšlienkového činnosti spojí s príslušným právnym následkom. Súčasne takýto mechanizmus nie je spôsobilý odlíšiť rozdiely medzi zistenými stavmi rôznych vecí, a teda ani ich premietnuť do výsledkov rozhodovacích procesov. Preto je správna úvaha neoddeliteľnou súčasťou administratívneho konania, resp. rozhodovacích procesov ako takých. Zároveň si je nutné uvedomiť, že o správnu úvahu nejde vtedy, ak pôjde o uplatnené právo fakultatívnej povahy, keď účastník administratívneho konania ani pri splnení požadovaných podmienok nemá nárok na priznanie príslušného práva (napr. poskytnutie sociálnej dávky, pri žiadosti o odstránenie tvrdosti zákona). O správnu úvahu v pravom zmysle slova nejde ani vtedy, ak výsledok administratívneho konania primárne závisí od posúdenia mimoprávnej otázky týkajúcej sa napríklad technickej odbornosti či zdravotného stavu.

Správne súdnictvo je de lege lata založené predovšetkým na preskúmaní zákonnosti právoplatných rozhodnutí, resp. konečných opatrení orgánov verejnej správy. Súčasťou správneho súdneho procesu po 1. júli 2016 už nie je rozhodovanie o opravných prostriedkoch podaných voči neprávoplatným rozhodnutiam orgánov verejnej správy, ktoré bolo dovtedy reprezentované konaním podľa 3. hlavy 5. časti OSP. To znamená, že konanie pred správnym súdom je založené na preskúmaní zákonnosti príslušných správnych aktov a nie na „akoby pokračovaní v začatom a právoplatne neskončenom administratívnom konaní“. Prieskum správneho súdu preto primárne neslúži na nahrádzanie rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy. Uvedené je dané už systémom delby moci v štáte, v rámci ktorej je výkonná moc realizovaná sčasti aj orgánmi verejnej správy, no už nie súdmi. Jedinou výnimkou je v tomto smere tzv. plná jurisdikcia správnych súdov v širšom zmysle, ktorá v sebe zahŕňa peňažnú moderáciu (§ 192), sankčnú moderáciu (§ 198) a plnú jurisdikciu v užšom zmysle [§ 230 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b)], v rámci ktorých je správny súd v určenom rozsahu oprávnený svojím rozhodnutím nahradiť rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy, resp. jeho časť (výrok). Práve opísané skutočnosti determinujú aj medze súdneho prieskumu pri správnej úvahe. Správny súd teda nie je oprávnený posudzovať, či orgán verejnej správy aplikoval svoju diskrečnú právomoc vhodným spôsobom, ale predmet prieskumu sa bude vzťahovať na to, či preskúmané rozhodnutie, opatrenie alebo i iný zásah nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Použitie správnej úvahy však nemôže byť nikdy arbitrárne, a preto musí byť náležite odôvodnené a súčasne byť v súlade so zásadami logického myslenia.“

V nadväznosti na citované závery NS SR sa správny súd v prejednávanej veci zamerl na to, či napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súčasne skúmal, či správna úvaha žalovaného v prejednávanej veci bola náležite odôvodnená.

11. Správny súd uvádza, že pozitívny záväzok štátu umožniť prístup k spravodlivosti osobám materiálne znevýhodneným sa realizuje prostredníctvom zákona o právnej pomoci, a preto je na mieste, aby v tejto právnej norme boli stanovené podmienky, za ktorých sa takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám poskytne. Zákonodarcu sa snažil vylúčiť zneužitie tejto právnej úpravy, okrem iného i v tejto veci relevantným ustanovením § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci. Je teda plne opodstatnené oprávnenie žalovaného, aby skúmal či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o zneužitie práva (šikanu). Rozsah posúdenia, či v konkrétnej veci došlo predtým k odňatiu poskytovanej právnej pomoci alebo k bezdôvodnému zavineniu zastavenia konania zo strany oprávnenej osoby, je preto v kompetencii žalovaného orgánu verejnej správy a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Na túto oblasť sa vzťahuje správna úvaha žalovaného (diskrečná právomoc správneho orgánu) a správny súd pri prieskume zákonnosti neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. V takých prípadoch je správny súd oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z niektorých dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha.

Spornou skutočnosťou v prejednávanej veci bola otázka, či v predchádzajúcom konaní o poskytnutie právnej pomoci vedenej u žalovaného pod Číslom spisu: KaZA/25897/2019 došlo k odňatiu názoru na poskytnutie právnej pomoci na základe späťvzatia žiadosti zo strany žalobcu bezdôvodne alebo nie. V prejednávanej veci žalovaný preskúmal tak prvé rozhodnutie o priznaní nároku na poskytovanie právnej pomoci ako aj rozhodnutie o odňatí nároku na poskytnutie právnej pomoci, z ktorého vyplynulo, že právna pomoc bola odňatá podľa § 14 ods. 1 písm. a) zákona o právnej pomoci, podľa ktorého centrum rozhodne o odňatí poskytovania právnej pomoci, ak oprávnená osoba neposkytuje centru, určenému advokátovi alebo mediátorovi potrebnú súčinnosť. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia taktiež vyplýva, že žalobca zobral späť všetky svoje žiadosti o poskytnutie právnej pomoci (s výnimkou troch žiadostí), a to výslovne a bez uvedenia dôvodu. Uvedené okolnosti jednoznačne dokazujú, že žalobca v konaní vedenom pod Číslom spisu: KaZA/25897/2019 bezdôvodne zavinil odňatie poskytnutej právnej pomoci.

Napriek uvedenému za účelom zhodnotenia splnenia podmienok podľa § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci žalovaný nerezignoval na ďalšie dokazovanie, o čom svedčí aj jeho rozhodnutie o prerušení konania zo dňa 06.07.2020, ktorým vyzval žiadateľa na uvedenie dôvodov, pre ktoré žiada opätovné priznanie právnej pomoci v totožnej veci. Na túto žiadosť reagoval žalobca oznámením doručeným žalovanému 15.07.2020 s tým, že došlo k zlepšeniu dôkaznej situácie a s vysokou pravdepodobnosťou bude v spore úspešný. V tejto súvislosti správny súd na okraj uvádza, že v predchádzajúcom konaní o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci (Číslo spisu: KaZA/25897/2019) bola podľa názoru žalovaného podmienka, podľa ktorej nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu, splnená. Z prvého rozhodnutia o priznaní nároku zo dňa 09.09.2019 vyplýva, že o tejto okolnosti žalovaný nemal pochybnosti. Správny súd dáva do pozornosti, že ak žalobca tvrdil, že v čase späťvzatia žiadosti o právnu pomoc mal pochybnosť o úspešnosti sporu o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy, napriek uvedenému žalobu v tomto civilnom konaní z uvedeného dôvodu (dôkaznej núdze) nevzal späť a naďalej v konaní pokračoval.

Opätovne správny súd konštatuje, že podmienka bezdôvodnosti odňatia predchádzajúcej právnej pomoci podľa § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci bola naplnená, táto okolnosť vyplýva aj z obsahu administratívneho spisu, a preto sú žalobné námietky obsiahnuté v žalobných bodoch 2 a 3 nedôvodné.

12. Následne bolo na úvahe žalovaného, či napriek uvedenému právnu pomoc poskytne alebo nie. Svoje úvahy žalovaný uviedol na strane 2 napadnutého rozhodnutia v odseku 7. a 8. Žalovaný poukázal na to, že spor, v ktorom bol žiadateľovi priznaný a neskôr odňatý nárok na právnu pomoc, nepatrí medzi spory s obligátnym zastúpením advokátom podľa § 90 CSP, ale ide o spor podľa § 91 CSP, v ktorých je laické zastúpenie prípustné len v prípade, ak osoba zástupcu má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Pokiaľ tieto okolnosti žalovaný uvádzal, správny súd dospel k záveru, že išlo len o ozrejmenie dôvodov, pre ktoré žalovaný pristúpil k nepriznaniu opätovnej právnej pomoci. Taktiež žalovaný prihliadol k tomu, že sám žalobca nadobudol vysokoškolské právnické vzdelanie, v dôsledku čoho nezhliadol hrozbu závažnej ujmy na jeho základných právach či iného vážneho nenapraviteľného následku v prípade, ak mu žalovaný neprizná nárok na opätovné poskytnutie právnej pomoci. Práve vyššie uvedené úvahy žalovaného správneho orgánu predstavujú zdôvodnenie, pre ktoré sa žalovaný priklonil k jednej (pre žalobcu negatívnej) možnosti rozhodnutia. Podľa názoru správneho súdu žalovaný netvrdil, a ani to z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že medzi podmienky pre opätovné priznanie právnej pomoci patrí, aby išlo o spor s obligátnym zastúpením advokátom podľa § 90 CSP, resp. že právnické vzdelanie žalobcu vylučuje poskytnutie právnej pomoci tak, ako to tvrdil žalobca v bode 1 správnej žaloby.

13. Vzhľadom na uvedené správny súd konštatuje, že žalovaný rozhodol v rámci svojej diskrečnej právomoci, ktorú aj náležite odôvodnil. Tieto žalovaným uvedené dôvody správny súd považuje za dostačujúce na zistenie úvahy správneho orgánu a spĺňajúce aj základné zásady logiky. Námiетка žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia (žalobný bod 2) je teda nedôvodná.

14. Pre úplnosť správny súd dodáva, že dôvody, pre ktoré vzal žalobca pôvodne žiadosť o priznanie nároku na právnu pomoc späť, mohol a mal uviesť v čase predtým, ako sa o odňatí právnej pomoci rozhodlo. Správny súd musel prihliadnúť aj k tomu, že v dôsledku neuvedenia dôvodov pre späťvzatie žiadosti o právnu pomoc bolo právoplatným rozhodnutím žalovaného zo dňa 4.10.2019 (Číslo spisu: KaZA/25897/2019) konštatované, že k odňatiu pôvodne priznanej právnej pomoci došlo pre nesúčinnosť žalobcu a správny súd nezistil okolnosti, na základe ktorých by bol dôvod sa od tohto záveru odchyliť. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na ust. § 132 ods. 1 a 2 SSP, podľa ktorého: Otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 131, si môže správny súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, správny súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

15. Ďalej správny súd dopĺňa, že všetky okolnosti týkajúce sa otázky, či bol žalobca vystavený potencionalnej infekcii vírusom hepatitídy typu C, akými dôkazmi môže uvedené preukázať a či žalovaný mal k dôkazom označeným žalobcom prihliadnúť (žalobný bod 2 a 4), sú v prejednávanej veci irelevantné, keďže sa týkajú dôkaznej situácie a predmetu sporu vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21S/18/2019. Predmetom súdneho prieskumu nie je otázka, či žalobcom zabezpečený dôkaz (vyšetrovací spis) zvyšuje možnosť úspechu žalobcu v spore, a je to teda dôvodom pre opätovné priznanie právnej pomoci. V napadnutom rozhodnutí žalovaný otázku úspešného uplatňovania práva ani neriešil, z čoho možno vyvodiť, že ju považoval za splnenú (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona o právnej pomoci).

16. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu ohľadom okolnosti jeho právnického vzdelania (žalobný bod 1), v tejto súvislosti správny súd dáva za pravdu žalovanému, že túto okolnosť žalovaný nepovažoval za spornú, keďže ju uviedol sám žalobca v súvislosti so žiadosťou o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, v rámci ktorej čestne vyhlásil, že ním uvádzané údaje sú pravdivé. Preto nebolo potrebné v tomto smere dokazovanie vykonávať.

17. Za nedôvodnú správny súd považuje aj námietku nesprávneho právneho posúdenia obsiahnutú v žalobnom bode 3 správnej žaloby. Za vyššie uvedených okolností použitie a postup podľa § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci zodpovedalo zistenému skutkovému stavu, podľa ktorého žalobca bezdôvodne v predchádzajúcom konaní zavinil odňatie právnej pomoci.

18. Aj námiетка obsiahnutá v žalobnom bode 5, podľa ktorej samotná okolnosť, že žalobca je väzeň, mu znemožňuje efektívne uplatňovať svoje práva a mala by byť predpokladom pre priznanie právnej pomoci bez ohľadu na právnické vzdelanie žalobcu, je nedôvodná a nezakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Jednak uvedená okolnosť bola správne orgánu známa a jednak je vecou úvahy žalovaného, či k uvedenej okolnosti prihliadne. Každopádne, výkon trestu odňatia slobody u žiadateľa o priznanie právnej pomoci sám osebe nepredstavuje dôvod pre jej priznanie.

19. Pre úplnosť správny súd konštatuje, že poukaz žalovaného v jeho vyjadrení k žalobe na ustanovenie § 10 ods. 6 zákona o právnej pomoci (osobitná náležitosť rozhodnutia o nepriznaní právnej pomoci - poučenie, že ak odpadnú dôvody nepriznania nároku na poskytnutie právnej pomoci, môže žiadateľ v tej istej veci podať žiadosť opätovne), nie je v súlade s obsahom vyjadrenia v danej časti; išlo zrejme o omyl v písaní a správne malo byť uvedené § 10 ods. 7 zákona o právnej pomoci. Uvedené nepredstavuje naplnenie žiadneho zo zákonných dôvodov zrušenia rozhodnutia.

20. Ohľadne návrhu žalobcu na vykonanie dôkazov, ktorý bol obsiahnutý v správnej žalobe, správny súd zdôrazňuje, že pri svojom rozhodnutí vychádza zo skutkového stavu, ktorý je zistený orgánom verejnej správy s poukazom na úpravu podľa § 119 SSP, § 120 a 134 SSP v spojení so skutočnosťou, že správny súd nie je súdom skutkovým. Z už vyššie uvedených dôvodov správny súd preto vzhliadol ako irelevantný návrh na zabezpečenie administratívneho spisu žalovaného Číslo: KaZA/25897/2019, z obsahu ktorého má vyplývať, že pôvodne jediným dôkazom bola výpoveď podozrivého lekára. Čo sa týka administratívneho spisu k prejednávanej veci, tento bol správne orgánu predložený vrátane

podstatných rozhodnutí z konania vedeného u žalovaného pod Číslom: KaZA/25897/2019. Správny súd vo väzbe na uvedené zdôrazňuje, že postupoval podľa § 124 ods. 3 SSP, podľa ktorého: Ak sa pojednávanie nenariaďuje, správny súd vykoná dokazovanie oboznámením sa dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise.

21. Vychádzajúc z uvedených záverov skonštatoval správny súd nedôvodnosť žaloby v celom rozsahu, v nadväznosti na čo rozhodol podľa § 190 SSP o zamietnutí žaloby.

22. Podľa § 167 SSP: Správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech.

23. Podľa § 168 ods. 1 SSP: Žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

24. Žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, a preto je účastníkom v tomto konaní úspešným v celom rozsahu žalovaný. V nadväznosti na úpravu § 167 SSP a contrario žalobcovi správny súd náhradu trov konania nepriznal. Náhrada trov konania nebola priznaná ani žalovanému na základe skonštatovania nepreukázania podmienky výnimočnosti situácie s poukazom na úpravu § 168 ods. 1 SSP.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (§ 439, § 440 SSP) v lehote do jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorá kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.